

Hjemsendelsen, som ogsaa bør være Genstand for nærmere Overvejelse. Ministeren er gaaet ud fra den Betragtning, at de, der bør sendes hjem, er de Soldater, der er gifte. Det er imidlertid en Grænse, man ikke har kendt før. Jeg har ikke tidligere set en saadan Bestemmelse anvendt i noget Land og heller ikke herhjemme. Det eneste Fortilfælde, jeg kan mindes, er en Fortælling fra Jødefolkets Historie. Der var der en Dommer, Gideon, der udstedte en Befaling om, at alle de, der var gifte, maatte vende hjem. Det forekommer mig imidlertid, at man meget let kommer ind paa et noget vanskeligt Forhold, naar man skal skelne imellem dem, der er gifte, og dem, der ikke er gifte, blandt dem, der aftjener deres Værnepligt, eller som er indkaldte til Sikringsstyrken. Det kan jo være, at nogle af de indkaldte ugifte har købt en Ejendom, kort før de blev indkaldt, eller at de har etableret en Forretning eller en eller anden Virksomhed, som det kan være lige saa generende at være borte fra, som det kan være generende for den, der er gift, at være hjemmefra. Nu vil man jo indkalde et Par Aargange eller halvanden Aargang, som hidtil endnu ikke har været indkaldt, og der kan Ministeren formodentlig ikke skelne mellem dem i 8de, 9de eller 10de Aargang, der er gifte, og dem, der ikke er gifte, og den samme Ubehagelighed vil altsaa indtræde ved de ny indkaldte som den, vi har ved de allerede indkaldte. Jeg er vis paa, at man risikerer, at det vil vække stor Misfornøjelse indenfor dem til det ældre Mandskab hørende, at de ikke stilles lige for Loven med de andre. Kan man undvære en eller to Aargange af den Sikringsstyrke, som er indkaldt, maa man sende dem hjem, synes mig, alle til Hobe og indkalde nye Aargange for at udfylde Pladserne. Jeg gør ogsaa opmærksom paa, hvilken Forvirring og hvilke Ulemper det vil afstedkomme i de forskellige Afdelinger, at der af en enkelt Afdeling maa udpilles et større Antal af Mandskabet end af en anden Afdeling, fordi der maaske i et enkelt Kompagni eller i en enkelt Bataillon er flere gifte end ved andre Kompagnier og Batailloner, saa at der i nogle Afdelinger bliver langt større Huller at udfylde med helt nyt Mandskab end i andre. Nu er der Samvirken mellem Befalingsmændene og de menige. I Løbet af den Tid, Sikringsstyrken har været indkaldt, har der rundt om udviklet sig et godt Forhold mellem Befalingsmændene og de menige Soldater,

nu kender Befalingsmændene deres Mandskab og Mandskabet deres Befalingsmænd. Dette er noget, der ikke har ringe Betydning for Tønen i Hæren og for hele Forholdet, og som man maa ønske ikke maa blive forstyrret ved de Forandringer, som Ministeren ønsker foretaget. Dertil kommer, at det jo for mange af de gifte kan være forbundet med ret store Vanskeligheder nu i Vinterens Hjerte at komme hjem. Nu er jo Forholdet det, at Understøttelseskasser, Hjelpekasser og Kommunekasser er indstillede paa at understøtte Kvinder og Børn, der har mistet, i hvert Fald midlertidigt, deres Forsørger. Naar nu Manden kommer hjem, hvad saa? Vil saa ikke mange af disse Kasser sige som saa: Vi understøtter disse Kvinder og Børn, saa længe Manden er indkaldt til Sikringstjenesten, men fra det Øjeblik, Forsørgeren er hjemme, maa Understøttelsen enten helt eller delvis falde bort, og kan saa den paagældende ikke faa Beskæftigelse paa det Tidspunkt af Aaret, hvor Hjemsendelsen finder Sted, er han i Virkeligheden ilde faren. Nu har han dog Tryghed for, at hans Hustru og Børn bliver understøttet, og selv har han, saa længe han er Soldat, Kost og Logi. Men kommer han hjem og skal forsørge ikke blot sig selv, men ogsaa Familien, kan det afstedkomme adskillige Vanskeligheder. Det gælder baade Arbejdere i Landbruget og i de forskellige Fag, f. Eks. de mange Sæsonarbejdere, Murere, Tømrere, Snedkere, som sjældent har Arbejde om Vinteren. De vil jo være ret vanskeligt og ubehageligt stillede, naar de kommer hjem i Januar eller i Midten af December. Og for Kommunernes Vedkommende tror jeg ikke, man sparer synderligt derved, for det risikerer, at hjemsender man en Aargang og indkalder en endnu ældre, kommer der lige saa mange gifte Personer af den ældre Aargang ind til Afløsning af dem, der hidtil har været inde, og saa er Spørgsmaalet om Understøttelse til Børn og Hustruer lige brændende. Jeg er i det hele taget noget betænkelig ved at gøre denne Adskillelse mellem gifte og ugifte, hvor smuk en Tanke der end kan ligge til Grund derfor, og hvor megen Medfølelse man end selvfølgelig maa have med de Hustruer, der maa savne deres Mænd og har savnet dem i flere Maaneder. Men der vil alligevel hos dem, der ikke hjempermitteres, blive saa stor Misfornøjelse, at jeg tror, det vil være en meget vanskelig Sag at gribe til denne Foranstaltning. Det regelrette for Hærens